

Arrest

**nr. 57 973 van 17 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 november 2010 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de beschikking *d.d.* 8 februari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij de zaak uitgesteld wordt tot een nader te bepalen datum.

Gelet op de toewijzing *d.d.* 10 februari 2011 aan de IIde kamer door de eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 maart 2011 om 10 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 oktober 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in België in. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat zij op 9 maart 2011 reeds asiel heeft aangevraagd in Hongarije en op 18 augustus 2010 in Oostenrijk. Op 25 oktober 2010 richt de gemachtigde van de staatssecretaris een verzoek tot terugname tot de Hongaarse autoriteiten. Op 27 oktober 2010 stemmen de Hongaarse autoriteiten in met dit verzoek.

1.2. Op 19 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (...) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 15.10.2010 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek wijst uit dat de betrokkene op 09.03.2010 en 18.08.2010 respectievelijk asiel vroeg in Hongarije en Oostenrijk. Tijdens zijn verhoor ontkende de betrokkene dat hij asiel vroeg in Hongarije. Hij werd er naar eigen zeggen tegengehouden en in detentie gehouden. Het vingerafdrukkenonderzoek toont echter onweerlegbaar aan dat de betrokkene asiel vroeg in Hongarije. Op 25.10.2010 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Hongaarse instanties, die op 27.10.2010 op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek. Ze bevestigden dat de betrokkene tweemaal asiel vroeg in hun land, maar ook tweemaal zijn aanvraag introk.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Hij antwoordde dat hij naar België kwam omdat hij denkt dat België hem zal beschermen en zijn asielaanvraag zal behandelen. Hij voegde toe dat hij in Hongarije slecht werd behandeld en lange tijd werd vastgehouden. Betreffende deze motieven benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat Hongarije met het akkoord van 27.10.2010 op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003 niet alleen instemt met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van zijn asielaanvraag.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Als asielzoeker zal hem volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG opvang worden verstrekt.

De betrokkene verklaarde dat hij in Hongarije slecht werd behandeld en werd vastgehouden, maar laat na deze beweringen te concretiseren. De betrokkene maakte geen melding van concrete feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Hongarije, die zouden kunnen wijzen op inbreuken op artikel 3 van het EVRM. We benadrukken dat de Hongaarse instanties meedeelden dat de betrokkene tweemaal asiel vroeg in hun land, maar ook tweemaal afstand deed van zijn asielaanvraag. Dat de Hongaarse instanties na de afstanden van asiel door de betrokkene de werkzaamheden voor de verwijdering van de betrokkene zouden hebben aangevat en hem daartoe in bewaring zouden hebben geplaatst impliceert op zich niet dat hij zou zijn blootgesteld aan behandelingen en/of omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Verder kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De betrokkene verklaarde geen familie te hebben, die in België of in een andere Lidstaat verblijft. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene een gezondheidsprobleem te hebben. Hij brengt echter geen medische attesten of andere elementen aan, die dit verklaarde probleem staven. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er dan ook geen enkele aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Hongarije een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening 343/2003.

*Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties.
(...)"*

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamašev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...) Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de

vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is echter buiten de gewone beroepstermijn zoals bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, ingesteld. De bestreden beslissing werd op 19 november 2010 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Daar de verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing op een welbepaalde plaats bevond, diende het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/57, lid 2 (oud) van de vreemdelingenwet binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing te worden ingediend. Derhalve was 4 december 2010 de uiterste datum waarop een verzoekschrift tot nietigverklaring kon worden ingediend. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd slechts ingediend op 3 februari 2011 en zodoende buiten de gewone beroepstermijn zoals bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet. Zoals verder zal blijken onder punt 3.3., kan de door de verzoekende partij opgegeven verantwoording voor de laattijdige indiening van het verzoekschrift ook niet aanvaard worden.

Het beroep is derhalve niet van rechtswege schorsend.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Overeenkomstig artikel 39/57 van de vreemdelingenwet dienen de in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet bedoelde beroepen bij verzoekschrift ingediend te worden binnen de dertig respectievelijk vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Artikel 39/2, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad, bij wijze van arresten, uitspraak doet op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, terwijl artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad, bij wijze van arresten als annulatierechter uitspraak doet over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Afdeling III van hoofdstuk 5 van titel I *bis* van de vreemdelingenwet, het hoofdstuk met betrekking tot de rechtspleging, betreft het annulatieberoep. Onderafdeling 3 ten slotte betreft het administratief kortgeding, hetgeen betrekking heeft op enerzijds de schorsing (de artikelen 39/82 en 39/83 van de vreemdelingenwet) en op de voorlopige maatregelen (de artikelen 39/84 en 39/85 van de vreemdelingenwet).

In casu betreft het verzoekschrift een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend overeenkomstig artikel 39/82 van de vreemdelingenwet. Zoals hoger uiteengezet, wordt een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in de vreemdelingenwet onder het annulatieberoep gecatalogeerd en valt het derhalve onder de "overige beroepen" zoals bedoeld in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Daar artikel 39/82 van de vreemdelingenwet ook niets anders bepaalt, lijkt het dan ook geen twijfel dat, voor zover de verzoekende partij al anders zou willen voorhouden, ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onder de algemene bepaling van artikel 39/57 van de vreemdelingenwet valt en dat zodoende de gewone beroepstermijnen erop van toepassing zijn. Deze termijnen zijn van openbare orde en dienen strikt te worden toegepast.

3.2. Zoals reeds uiteengezet onder punt 2.2.7. bedroeg de gewone beroepstermijn voor de verzoekende partij in voorliggend geval 15 dagen, maar diende zij slechts bijna twee maanden na het verstrijken van deze beroepstermijn een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. De ingediende vordering is derhalve laattijdig. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

3.3. De verzoekende partij heeft echter steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat haar laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, *RW* 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

In haar verzoekschrift geeft zij aan dat haar verzoekschrift niet binnen de termijn van vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, lid 2 van de vreemdelingenwet werd ingediend, maar dat met de volgende elementen dient te worden rekening gehouden. In de eerste plaats verwijst zij naar het arrest M.S.S./België en Griekenland van het EHRM van 21 januari 2011, stelt zij dat België veroordeeld werd op grond van de artikelen 13 en 3 van het EVRM en dat het arrest de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het niet daadwerkelijk karakter van het beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid in vraag stelt. Zij geeft verder aan dat voornoemd arrest ook de daadwerkelijkheid van de gewone vordering tot schorsing en van het annulatieberoep, die de verzoekende partij had kunnen instellen, in vraag stelt en dat het zodoende tot niets zou hebben geleid om op dat moment en inderhaast een gewone vordering tot schorsing en een annulatieberoep in te dienen. Zij verwijst vervolgens naar nieuwe elementen die haar raadsman recent heeft verzameld, naar de documenten die zij een week voor het indienen van haar verzoekschrift met betrekking tot haar problemen in Afghanistan en haar asielaanvraag heeft ontvangen, naar het feit dat ze slechts sinds 29 november 2010, met name tien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing, toegang had tot een advocaat en derhalve geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon indienen en ten slotte naar het feit dat haar repatriëring naar Hongarije voorzien was op 10 februari 2010.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat artikel 39/57, tweede lid van de vreemdelingenwet geen beroepstermijn van vijf dagen voorziet, maar een beroepstermijn van hetzij dertig hetzij vijftien dagen.

Vervolgens moet erop gewezen worden dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat het voornoemd arrest M.S.S./België en Griekenland de daadwerkelijkheid van het beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid in het licht van de duur van de beroepstermijn in vraag zou stellen en dat ook het daadwerkelijk karakter van de gewone vordering tot schorsing en van het annulatieberoep door voornoemd arrest in vraag zou worden gesteld, maar dat zij nalaat uiteen te zetten op welke manier het EHRM dit zou hebben gedaan. In zoverre een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid al binnen de vijf dagen zou moeten ingediend zijn, hetgeen nergens blijkt uit artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat het betrokken arrest zich nergens uitspreekt over de termijn waarover een verzoekende partij zou beschikken om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen. Het EHRM spreekt zich, wat termijnen betreft, slechts uit over het feit dat er niet voldoende tijd zat tussen de oproeping om ter terechtzitting te verschijnen en de eigenlijke terechtzitting (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 392). Over het daadwerkelijk karakter van de gewone vordering tot schorsing en van het annulatieberoep heeft het EHRM zich daarenboven in het geheel niet uitgesproken. Verder moet worden benadrukt dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St. Kamer*, 2005- 2006, nr. 51 2479/001, 323) en bovendien kan worden gewezen op arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 van het Grondwettelijk Hof waarin het Hof zich op meerdere plaatsen positief heeft uitgesproken over het feit of de beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen worden beschouwd. Vervolgens wordt erop gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De verzoekende partij voert nergens in haar verzoekschrift noch ter terechtzitting aan dat de gewone beroepstermijn van 15 of 30 dagen onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwending zou uitmaken. Ook over andere aspecten van de gewone schorsingsprocedure of van het annulatieberoep spreekt de verzoekende partij zich in het geheel niet uit. Dienvolgens kan niet worden ingezien hoe het voornoemd arrest M.S.S./België en Griekenland het daadwerkelijk karakter van deze procedures in vraag zou hebben gesteld.

Evenmin kan worden ingezien hoe de verzoekende partij het niet instellen van een gewone vordering tot schorsing en een annulatieberoep, hetgeen zij kon doen vanaf 19 november 2010 tot ten laatste 4 december 2010, in haar verzoekschrift van 3 februari 2011 tracht te verklaren door te stellen dat dit op grond van een arrest dat slechts gewezen werd op 21 januari 2011, hetzij meer dan anderhalve maand na het verstrijken van de gewone beroepstermijn, toch niet zinvol zou zijn geweest.

Verder wordt nog gewezen op het feit dat ten tijde van de kennisgeving van de bestreden beslissing op 19 november 2010 nog geen repatriëring naar Hongarije was voorzien, dat deze repatriëring, zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, slechts voorzien was op 10 februari “2010”, waarbij mag worden aangenomen dat de verzoekende partij 2011 bedoelt, en dat sowieso niets de verzoekende partij had verhinderd, wanneer zij een gewone vordering tot schorsing en een annulatieberoep had ingediend, op het moment dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent was geworden, de hangende (gewone) procedure te activeren door het indienen van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/84 van de vreemdelingenwet, om op die manier bij voorraad de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel tegen te houden. De verzoekende partij kan zich dan ook niet beroepen op het feit dat zij geen daadwerkelijke rechtsmiddel ter beschikking had, wanneer uit de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat dit wel het geval is en het haar eigen keuze is geweest van deze rechtsmiddelen geen gebruik te maken.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij slechts tien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing toegang had tot een advocaat en dat zij dus geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid had kunnen indienen, dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij zich

beperkt tot een loutere bewering die zij geenszins staft, nog daargelaten de vraag of, zoals hoger reeds gesteld, een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wel binnen de vijf dagen dient te worden ingesteld en deze bewering van de verzoekende partij dan ook ter zake doet.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar recente informatie en recent ontvangen stukken, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten en dat ook niet kan worden ingezien op welke manier dit gegeven kan verantwoorden dat zij heeft nagelaten tijdens de gewone beroepstermijn van ook maar één rechtsmiddel van de verschillende rechtsmiddelen waarover zij krachtens de vreemdelingenwet beschikt, ook daadwerkelijk gebruik te maken.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen geldige verantwoording heeft aangevoerd voor het buiten de gewone beroepstermijn van 15 dagen indienen van haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De ingediende vordering is dan ook niet ontvankelijk.

Daar waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aanvoert dat, voor het geval de Raad tot de ontvankelijkheid van de vordering zou besluiten, hij deze vordering toch overeenkomstig artikel 13 van het EVRM dient te behandelen, moet erop worden gewezen dat hij de ontvankelijkheid van de ingediende vordering uitdrukkelijk in het licht van artikel 13 van het EVRM heeft onderzocht en tot de vaststelling is gekomen dat artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat tot de onontvankelijkheid van de vordering wordt besloten.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS